

The background features two light gray silhouettes. On the left is a woman in a long, flowing dress, and on the right is a man in a tunic and boots, holding a sword. The text is overlaid on these silhouettes.

Sara Dž. Mas

KRALJICA
SENKI

Preveo
Ivan Jovanović

■ Laguna ■

Naslov originala

Sarah J. Maas

QUEEN OF SHADOWS

Text copyright © Sarah J. Maas 2015

Map copyright © Kelly de Groot 2012

Translation copyright © 2017. za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Aleks Braken,

*Za šest godina imejlova,
Za hiljade kritikovanih stranica,
Za tvoje srce tigra i mudrost dzedaja
I za to što si ti – ti.*

*Tako mi je drago što sam ti onog dana poslala imejl.
I tako sam zahvalna što sam dobila odgovor.*

Erileja

PRVI DEO
GOSPA OD SENKI

❧ Prvo poglavlje ❧

Stvor je vrebao u tami.

Bio je drevan, okrutan i tumarao je u senkama koje su mu okovale um. Nije bio sa ovoga sveta i doveden je da bi ga ispunio svojom praiskonskom studeni. Još ih razdvaja neka nevidljiva prepreka, ali zid se malčice urušava kad god taj stvor pođe duž njega, iskušavajući mu snagu.

On se ne seća kako se zove.

To je prvo zaboravio kada ga je mrak progutao pre nekoliko nedelja, meseci ili eona. A onda je zaboravio imena onih koji su mu toliko značili. Sećao se užasa i očaja – samo zbog onog trenutka koji je prekidao crnilo kao postojano dobovanje: nekoliko minuta vrištanja, krvi i ledenog vetra. U toj prostoriji sazdanom od crvenog mermera i stakla bilo je ljudi koje je voleo; jedna žena je izgubila glavu...

Izgubila, kao da je ona kriva za obezglavljivanje.

Ljupka žena, šaka nežnih kao zlatne golubice. Nije ona bila kriva, iako se nije sećao kako se zove. Kriv je bio čovek na staklenom prestolu, koji je naredio da mač onog stražara preseče meso i kost.

U tami nije bilo ničega osim trenutka kada je glava one žene pala na pod. Nije bilo ničega *osim* tog trenutka, iznova i iznova i iznova – i onog stvora koji tumara u blizini, čekajući da se on slomi, da se preda, da ga pusti u sebe. Princ.

Ne seća se da li je taj stvor princ ili je on nekada bio princ. Malo verovatno. Princ nikada ne bi dopustio da se nekoj ženi odrubi glava. Princ bi zaustavio to sečivo. Princ bi je spasao.

Ali on je nije spasao i znao je da nema nikoga ko će njega spasti.

Izvan senki još postoji stvaran svet. Čovek koji je naredio da se ubije ona ljupka žena primorava ga da učestvuje u njemu. A i kada učestvuje, niko ne primećuje da je on postao samo lutka, koja se upire da progovori, da dela mimo okova u umu. Mrzi ih zbog toga što ne primećuju. To je jedno od osećanja koja su mu preostala.

Nije trebalo da se zaljubim u tebe. To je rekla ona žena – a onda je umrla. Nije trebalo da ga voli, a on nije smeo da se usudi da voli nju. On zaslužuje ovu tamu i kada se nevidljiva prepreka skrši i onaj stvor koji čeka skoči na njega, ulazeći u njega i ispunjavajući ga... zaslužiće i to.

Zato je noću okovan i stalno svedoči vrisku, krvi i udaru mesa po kamenu. Znao je da bi trebalo da se bori, znao je da se *jeste* borio u onim poslednjim trenucima pre nego što mu se okovratnik od crnog kamena sklopio oko vrata.

Ali stvor vreba u tami, a on nema snage da se bori još dugo.

❖ Drugo poglavlje ❖

Elin Ašriver Galatinijus, nasljednica vatre, miljenica Male Lučonoše i istinska kraljica Terasena, naslonila se na izlizani šank od hrastovine i pažljivo osluškivala šta se sve čuje u javnoj kući, u mislima prebirajući po klicanju, stenjanju i raskalašnom pevanju. Premda je u proteklih nekoliko godina progutao i ispljunuo nekoliko vlasnika, podzemni lavirint greha poznat kao *Riznica* ostao je isti: bilo je neugodno toplo, smrdelo je na ustajalo pivo i neoprana tela i bilo je krcato nitkovima i zločincima.

Nije jedan vlastelin ili trgovački sin kočoperno sišao niz stepenište i ušao u *Riznicu* da nikad više ne izađe na svetlost dana. Ponekad je to bivalo zato što bi se oni hvalili zlatnicima ili srebrnjacima ispred pogrešne osobe; ponekad bi to bilo zato što su bili toliko tašti ili pijani da pomisle kako mogu da uskoče u borilačke jame i da odatle izađu živi. Nekad se dešavalo da budu grubi prema ženama koje se iznajmljuju u nišama oko ogromne dvorane, pa su na težak način naučili koga vlasnici *Riznice* istinski cene.

Elin je pijuckala pivo iz krčaga koji joj je znojavi šanker dodao pre nekoliko trenutaka. Bilo je razvodnjeno i jeftino,

ali je makar bilo hladno. Miris pečenog mesa i belog luka dopro je do nje kroz smrad prljavih telesina. Creva su joj zakrčala, ali ona nije bila toliko glupa pa da naruči da jede. Najpre, meso obično potiče od pacova iz uličice iznad, a potom – bogatiji gosti obično otkriju da je meso puno nečega što uzrokuje da se oni probude u pomenutoj uličici, samo praznih kesa, ako se uopšte probude.

Odeća joj je prljava, ali dovoljno lepa da bi ona delovala kao plen za lopove. Zato je pažljivo ispitala svoje pivo, njuškajući i otpijajući sitne gutljaje pre nego što je procenila da je bezbedno. Ubrzo će morati da nađe nešto za jelo, ali ne pre nego što u *Riznici* sazna ono što joj treba: šta se kog đavola dogodilo u Riftholdu dok nje nije bilo tu.

I kog to klijenta Arobin Hamel toliko želi da vidi da je spreman da se s njim sretne tu – naročito kada surovi stražari u crnim uniformama tumaraju gradom kao čopori vukova.

Njoj je pošlo za rukom da se u metežu koji je nastao pri iskrcavanju provuče pored jedne takve patrole, ali ne pre nego što je uočila viverne boje oniksa izvezene po njihovim uniformama. Crno na crnom – možda je kralju Adarlana dosadilo da se pretvara da je bilo šta osim kobi, pa je izdao kraljevski proglas da se napuste tradicionalne grimizna i zlatna boja njegovog carstva. Crno kao smrt; crno kao njegova dva usudključa; crno kao demoni Valgi, koje on sada koristi kako bi stvorio sebi nezaustavljivu vojsku.

Naježila se, pa je iskapila ostatak piva. Dok je spuštala krčag, kestenjastu kosu joj je oblila svetlost s visećih svećnjaka od kovanog gvožđa.

Požurila je od pristaništa do Senovite tržnice pored reke – gde svako može da nađe šta god hoće, bilo da je to retkost, zabranjena ili obična roba – pa je kupila jednu ciglu boje za kosu. Platila je trgovcu još srebrnjak da bi se poslužila

sobicom u zadnjem delu radnje i tu obojila kosu, koja je i dalje bila taman toliko kratka da joj pada samo do ključnih kostiju. Ako su oni stražari motrili na pristanište i nekako je videli, oni će tražiti zlatokosu mladu ženu. Svi će tražiti jednu zlatokosu mladu ženu kada se za nekoliko nedelja pročuje da kraljeva zatočnica nije uspela da pobije vendlinsku kraljevsku porodicu i ukrade planove pomorske odbrane.

Pre nekoliko meseci je poslala upozorenje kralju i kraljici Ilveja i znala je da su oni preduzeli mere predostrožnosti. Ali to i dalje znači da je jedna osoba u opasnosti i da ona ne može da ostvari prve korake svog plana – ista ona koja bi mogla da objasni šta će novi stražari kod pristaništa i zašto je grad приметно tiši i napetiji. Zašto vlada muk.

Ako hoće da čuje nešto u vezi s kapetanom Garde i je li on dobro, mora da bude tu. To je samo pitanje prisluškivanja pravog razgovora ili kartanja s pravim ljudima, tako da je bio srećan sticaj okolnosti što je ugledala Terna – jednog od omiljenih Arobinovih ubica – kako na Senovitoj tržnici kupuje svoj omiljeni otrov.

Pošla je za njim na vreme da ugleda još nekoliko Arobinovih ubica kako se okupljaju. Oni to ne rade nikada – osim kada je njihov gospodar prisutan. Obično se to dešava kada Arobin odvoji vreme da se sastane s nekim veoma, veoma važnim. Ili opasnim.

Nakon što su se Tern i ostali ušunjali u *Riznicu*, ona je još nekoliko minuta čekala na ulici, vrebajući u senkama ne bi li videla da li će doći Arobin, ali bilo je to uzalud. On mora da je već unutra.

Ušla je za jednom skupinom pijanih trgovačkih sinova, pa videla gde je Arobin i potrudila se da bude neprimеćena i neugledna dok vreba za šankom – i posmatra.

S kapuljačom i tamnom odećom uklapala se taman toliko dobro da ne privlači mnogo pažnje. Ako je neko dovoljno

glup da pokuša da je odžepari, pošteno je da ona smesta nakon toga odžepari njega. *Ponestaje* joj novca.

Uzdahnula je i frknula. Kada bi samo njen narod mogao da je vidi: Elin od Divljeplama, ubica i džeparoš. Njeni roditelji i stric verovatno se prevrću u grobovima.

Mada, neke stvari vrede toga. Elin je prstom u rukavici pokazala ćelavom šankeru da joj priđe, dajući mu znak da hoće još jedno pivo.

„Curo, da sam na tvom mestu, ja bih pazio koliko pijem“, pored nje se začuo podrugljivi glas.

Pogledala je u stranu i videla jednog čoveka prosečnog stasa koji joj je prišao pored šanka. Sve i da nije prepoznala lice, toliko obično da je to bilo razoružavajuće, prepoznala bi ga po njegovoj drevnoj pomorskoj sablji. Rumena koža, sitne oči i debele obrve – sve je to bilo bezlična maska, koja je ispod sebe skrivala gladnog ubicu.

Elin se podlacticama naslonila na šank, pa prekrstila noge u gležnjevima. „Zdravo, Terne.“ Arobinov zamenik – ili je makar to bio pre dve godine. Zlobni proračunati mali drkadžija, koji je uvek bio više nego spreman da za Arobina obavlja prljave poslove. „I mislila sam da je samo pitanje vremena kad će me jedno od Arobinovih pseta nanjušiti.“

Tern se naslonio na šank i uputio joj preširok kez. „Ako me pamćenje dobro služi, ti si mu oduvek bila omiljena kučka.“

Ona se tiho zasmejala i potpuno okrenula prema njemu. Bili su skoro iste visine – a tako vitke građe, Tern je bio onespokojavajuće umešan kada je reč o uvlačenju čak i u najbolje čuvana mesta. Šanker je ugledao Terna, pa im nije prilazio.

Tern je klimnuo preko ramena, pokazujući senoviti zadnji deo ogromne dvorane. „Poslednji sto pored zida. Taman završava s mušterijom.“

Pogled joj je poleteo u smeru koji je Tern naznačio. Duž obe strane *Riznice* prostirale su se niše, od gomile gostiju jedva odvojene zastorima, krcate kurvama. Pogled joj je preleteo preko tela koja su se grčila i uvijala, žena ispijenih lica i upalih očiju koje su čekale da zarade za boravak u toj govnoj rupi, ljudi koji su sve to pratili sedeći za najbližim stolovima – stražari, voajeri i prodavci tuđih tela. Ali tamo, uza zid pored niša, bilo je nekoliko drvenih odeljaka.

Baš onih koje je neupadljivo držala na oku otkako je došla.

A u odeljku najdalje od svetla... uglačane kožne čizme blistale su ispružene ispod stola. Drugi par čizama, iznošenih i blatnjavih, bio je ukopan u pod naspram prvog, kao da je mušterija spremna za beg. Ili, ako je to neko odista glup, za borbu.

On svakako jeste dovoljno glup da dozvoli da mu telohranitelj bude na vidljivom mestu, kao pokazatelj svima koje bi to moglo zanimati, da se u tom poslednjem odeljku odigrava nešto prilično bitno.

Mušterijina telohraniteljka – vitka mlada žena s kapuljačom i naoružana do zuba – stajala je pored obližnjeg drvenog stuba, naslonjena uz njega, a svilenkasta tamna kosa koja je padala do ramena presijavala se na svetlosti dok je ona pažljivo držala na oku čitavu dvoranu. Bila je previše ukočena da bi bila običan gost. Nije nosila nikakvu uniformu, nije bila u bojama nijedne plemićke kuće, niti je na sebi imala nekakvo znamenje. Uzevši u obzir mušterijinu potrebu za tajnošću, to nije bilo nimalo iznenađujuće.

Mušterija je verovatno mislila kako je bezbednije da se nađu tu, pošto se takvi sastanci obično održavaju u Utvrđi ubica ili u jednoj od tajnih gostionica čiji je vlasnik Arobin lično. On očito nema predstave da je Arobin takođe jedan od glavnih ulagača u *Riznicu* i da bi Elinin nekadašnji

gospodar trebalo da samo klimne glavom pa da se metalne dveri zamandale – te da mušterija i njegova telohraniteljka nikada više ne izađu odatle.

Ali i dalje je pitanje zašto je Arobin pristao da tu održi sastanak.

A Elin je i dalje gledala s druge strane dvorane čoveka koji joj je na bezbroj načina uništio život.

Nešto joj se steglo u trbuhu, ali se ipak nasmešila Ternu. „Znala sam da povodac nije predugačak.“

Elin se odgurnula od šanka pa se provukla kroz gomilu pre nego što je plaćeni ubica stigao da kaže još nešto. Osećala je kako je Tern probada pogledom i znala je kako on žudi da joj zarije sablju u leđa.

I ne osvrćući se, uputila mu je preko ramena jedan bezobrazni znak.

Njegovo psovanje prijalo joj je daleko više od raskalašne muzike koja se svirala na drugoj strani prostorije.

Dobro je osmotrila sva lica pored kojih je prolazila, sve stolove sa slavljenicima, zločincima i radnicima. Mušterijina telohraniteljka sada je gledala pravo u nju, a jedna šaka u rukavici skliznula je ka neuglednom maču pripasanom o bok.

Ovo se tebe ne tiče, ali svaka čast na pokušaju.

Elin je bila u iskušenju da se podrugljivo nasmeši toj ženi. Zapravo, možda bi to i uradila, samo da nije bila usredsređena na Kralja Ubica. Na ono što je čeka u tom odeljku.

Ali spremna je – onoliko koliko je to uopšte moguće. Mnogo je vremena provela kujući planove.

Elin je sebi dala jedan dan tokom plovidbe da bi se odmorila i patila za Rovanom. Pošto je krvni zavet sada večno vezuje za fejskog princa – i njega za nju – osećala je njegovo odsustvo kao nekakav avetinjski ud. I dalje se tako oseća,

iako ima toliko posla, iako je to što joj njen *karanam* nedostaje beskorisno i on bi je nesumnjivo zbog toga ubio od batina prilikom vežbanja.

Drugog dana po njihovom rastanku, ponudila je kapetanu broda srebrnjak za pero i hartiju. Nakon što se zaključala u svoju skućenu sobu, počela je da piše.

U ovom gradu žive dva čoveka odgovorna za uništenje njenog života i ljudi koje je volela. Ona nema namere da ode iz Riffholda pre nego što ih zakopa obojicu.

Zato je ispisala stranice i stranice beležaka i zamisli, sve dok nije došla do spiska imena, mesta i meta. Naučila je napamet svaki korak i računicu, a onda je tu hartiju spalila služeći se moći koja joj je još tinjala u venama, starajući se da i poslednje parčence hartije postane pepeo i odleti kroz prozorčić preko mračne pučine.

Iako se pripremala na to, svejedno je bila zatečena kada je nekoliko nedelja nakon toga brod prošao nekakav nevidljivi beleg tek nešto malo dalje od obale, a njena magija nestala. Sva ona vatra kojom je mesecima pažljivo ovladavala... nestala je kao da je nikada nije ni bilo, tako da joj ni ugarak nije ostao u venama. Bila je to nekakva nova praznina – potpuno drugačija od rupe koju je Rovanovo odsustvo ostavilo u njoj.

Zarobljena u ljudskoj koži, sklupčala se na ležaju i prisećala kako da diše, kako da razmišlja, kako da pokreće svoje proketo telo bez besmrtničkog sklada na koji se toliko navikla. Ona je prava beskorisna budala zbog toga što se previše oslanjala na te darove, zbog toga što je bila uljuljkana kada su joj opet oteti. Rovan bi je nesumnjivo i zbog *toga* ubio od batina – čim bi se i on oporavio. Stoga joj je bilo drago što je od njega zatražila da ostane.

Zato je duboko udisala miris morske soli i drveta, podsećajući sebe da je vežbala kako da ubija golim rukama davno

pre nego što je naučila da svojom vatrom rastače kosti. Nisu joj potrebne dodatna snaga, brzina i spretnost njenog fejskog obličja da bi ubijala svoje neprijatelje.

Čovek zaslužan za tu prvu surovu obuku – čovek koji je bio spasitelj i mučitelj, ali nikada se nije proglasio ni ocem, ni bratom niti ljubavnikom – sada je svega nekoliko koraka od nje i još razgovara sa svojom, oh, tako važnom mušterijom.

Elin se probila kroz napetost koja je pretila da joj ukoči udove i trudila se da se kreće glatko kao mačka dok je prelazila poslednjih dvadeset stopa koje su ih delile.

Sve dok Arobinova mušterija nije ustala na noge, osiono govoreći nešto Kralju Ubica, pa odjurila ka svojoj telohraniteljki.

Iako mu je kapuljača bila namaknuta, znala je kako se on kreće. Poznavala je oblik njegove brade, koja je provirivala iz senki ispod kapuljače, kako ima običaj da levom rukom dodiruje kanije.

Ali mač s jabukom u obliku orlovske glave nije mu visio o boku.

I nije nosio nikakvu crnu uniformu – već samo smeđu, neupadljivu odeću, umrljanu prljavštinom i krvlju.

Dohvatila je jednu praznu stolicu i privukla je uz sto za kojim su se igrale karte i pre nego što je mušterija načinila dva koraka. Sela je, pa se usredsredila na disanje i pomno slušanje dok su se tri osobe za stolom mrštile na nju.

Nije marila.

Krajičkom oka videla je telohraniteljku kako klimanjem glave pokazuje na nju.

„Podeli mi karte“, promrmljala je Elin čoveku koji je sedeo pored nje. „Smesta.“

„Usred smo partije.“

„Onda sledeći krug“, odvrtila je i opustila se, a ramena su joj klonula kada je Kejol Vestfal pogledao ka njoj.

↻ Treće poglavlje ↻

Kejol je Arobinova mušterija.

Ili hoće nešto od njenog nekadašnjeg gospodara – i to toliko da je voljan da stavi glavu u torbu i sastane se s njim baš tu.

Šta se *kog đavola* desilo dok je ona bila na putu?

Gledala je kako se karte bacaju po stolu mokrom od piva dok ju je kapetan netremice gledao u leđa. Priželjkivala je da može da mu vidi lice, da može da vidi bilo šta ispod te njegove kapuljače. Iako mu je odeća bila isprskana krvlju, kretao se kao da nije povređen.

Nešto što joj se već mesecima stezalo u grudima lagano se razlabavilo.

Živ – ali odakle ta krv?

On mora da je procenio kako ona ne predstavlja nikakvu pretnju po njega, jer je samo pokazao svojoj saputnici da krenu, pa su oboje pošli prema šanku – ne, već prema stepeništu iza njega. On se kretao postojano i nehajno, iako je žena pored njega bila toliko ukočena da je delovala zabrinuto, mada se trudila da tako ne izgleda. Srećom po njih,

niko nije ni pogledao u njegovom smeru dok je odlazio, a kapetan se više nije osvrtao prema njoj.

Kretala se dovoljno brzo da on verovatno nije mogao primetiti da je to ona. Dobro. Dobro, iako bi ona njega prepoznala i u pokretu i u mirovanju, pod plaštom ili nagog.

Popeo se uz stepenište ne osvrćući se, mada ju je njegova saputnica sve vreme gledala. Ko li je kog đavola *ona*? Kada je otišla iz palate, na dvoru nije bilo ženskih stražara, a bila je i prilično sigurna da je kralj imao besmisleno pravilo da su žene zabranjene.

To što je videla Kejola ništa ne menja – ne u tom trenutku.

Stisnula je pesnice, veoma svesna nagog prsta na desnoj šaci. Sve do tog trenutka nijednom se nije osetila kao da je ogoljen.

Karta je pala pred nju. „Upad je tri srebrnjaka“, kazao joj je ćelavi tetovirani čovek pored nje dok je delio karte, pa je klimnuo glavom prema urednoj hrpi novčića u središtu stola.

Sastanak sa Arobinom – nikada nije mislila da je Kejol glup, ali *ovo*... Elin je ustala sa stolice, smirujući bes koji je počeo da joj ključa u venama. „Nemam ni prebijene pare“, kazala je. „Uživajte u kartanju.“

Vrata povrh kamenog stepeništa već su se zatvorila, a Kejol i njegova saputnica nestali.

Dala je sebi trenutak da s lica izbriše svaki izraz osim blagog osmeha.

Svi su izgledi da je Arobin namestio da se sve to poklopi s njenim dolaskom. Verovatno je poslao Terna na Senovitu tržnicu kako bi joj privukao pogled i namamio je tu. Možda on zna šta kapetan namerava, na čijoj je sada strani mladi vlastelin; možda ju je samo namamio tu da bi joj prosvrdlao um, da bi je malo uzdrmao.

Odgovor od Arobina imaće svoju cenu, ali to je pametnije nego da odjuri za Kejolom u mrak, mada su joj se svi

mišići napeli od poriva da to učini. Meseci – meseci i meseci su prošli otkad ga je poslednji put videla, otkad je otišla iz Adarlana, slomljena i prazna.

Ali više ne.

Elin je kicoški prešla poslednjih nekoliko koraka do tapacirane klupe i stala pred njom, pa prekrstila ruke ugledavši Arobina Hamela, Kralja Ubica i svog nekadašnjeg gospodara, kako joj se smeši.

Izvaljen na drvenoj klupi u senkama, sa čašom vina ispred sebe, Arobin je izgledao tačno onako kao kada ga je poslednji put videla: aristokratsko lice tananih crta, svilenkasta kestenjasta kosa koja mu je padala do ramena i tamnoplava tunika izvanrednog kroja, pri vrhu naizgled nehajno raskopčana kako bi se videle mišićave grudi ispod nje. Ni traga od ogrlice ili lančića. Dugu mišićavu ruku prebacio je preko naslona klupe, a preplanuli prsti, krcati ožiljcima, dobovali su u ritmu muzike koja se svirala u dvorani.

„Zdravo, draga“, kazao joj je mazno, a srebrne oči blistale su mu čak i u toj tmuni.

Nije nosio nikakvo oružje osim prelepeg rapira za bokom, čija je kitnjasta i izuvijana krsnica podsećala na uskovitlani vihor okovan zlatom. Bio je to jedini vidljiv znak bogatstva ravnog blagu kraljeva i carica.

Elin je skliznula na klupu naspram njega – i više nego svesna drveta još toplog od Kejolovog tela. Njeni bodeži pritiskali su je sa svakim pokretom. Goldrin je bio brema na njenom boku, a ogromni rubin u jabuci skriven ispod tamnog plašta – legendarno sečivo bilo je potpuno beskorisno u tako skućenom prostoru. Nema sumnje da je on upravo iz tog razloga i odabrao taj odeljak za sastanak.

„Izgledaš manje-više isto“, rekla mu je, zavaljujući se uz naslon tvrde klupe i smičući kapuljaču. „I dalje ti godi boravak u Riftholdu.“

Bila je to živa istina. U poznim tridesetima, Arobin je i dalje bio zgodan, ali i spokojan i pribran kao što je bio u Utvrđi ubica onih crnih dana nakon što je Sem ubijen.

Mnogo, mnogo dugova treba naplatiti zbog onoga što se tada dogodilo.

Arobin ju je odmerio od glave do pete – lagano i namerno upadljivo. „Mislim da mi se više dopada tvoja prirodna boja kose.“

„Predostrožnost“, odvrtila je prekrštajući noge i odmeravajući ga jednako lagano. Nema pokazatelja da on nosi Medaljon Orinta, kraljevsko nasleđe koje joj je ukrao kada ju je našao polumrtvu na obali Florine. Dopustio joj je da poveruje da je medaljon u kojem je skriven treći i poslednji usudključ izgubljen u reci. Hiljadu godina njeni preci su nosili taj medaljon ne znajući šta je u njemu, što je njihovo kraljevstvo – *njeno* kraljevstvo – učinilo silom: bilo je napredno i bezbedno, ideal za sve dvorove u svim zemljama. Svejedno, nikada nije videla Arobina da nosi ikakav lančić oko vrata. Verovatno ga je sakrio negde u Utvrđi. „Ne bih da opet završim u Endoviru.“

Srebrne oči su zablistale. Jedva se suzdržala da ne dohvati bodež i baci ga svom silom.

Ali previše toga zavisi od njega, pa ne sme da ga ubije na licu mesta. Razmišljala je o tome dugo, dugo – šta želi da postigne, kako to želi da ostvari. Bila bi živa šteta kada bi na licu mesta sve to okončala. Naročito kada su se on i Kejol nekako spetljali.

Možda ju je *baš zato* namamio tu – da bi ga ona ugledala s Kejolom... i da bi se pokolebala.

„Odista“, rekao joj je Arobin, „i meni bi bilo mrsko da opet završiš u Endoviru. Mada smatram da si u prethodne dve godine postala još upečatljivija. Pristaje ti da budeš odrasla žena.“ Naherio je glavu, a ona je shvatila šta sledi pre nego što se on ispravio: „I da kažem da ti pristaje da budeš – kraljica?“

Prošla je decenija otkad su njih dvoje otvoreno govorili o njenom nasleđu, ili o tituli koje se odrekla uz njegovu pomoć, tituli za koju ju je učio da je se boji i da je mrzi. Ponekad je to spominjao nekako uvijeno, obično kao vid pretnje, kako bi je zadržao uz sebe. Ali nikada nije izgovorio njeno pravo ime – čak ni kada ju je našao na onoj zaleđenoj rečnoj obali i odneo u svoju kuću ubica.

„Zašto misliš da to mene uopšte zanima?“, upitala je nehajno.

Arobin je slegnuo širokim plećima. „Čovek ne sme da preterano veruje glasinama, ali pre jedno mesec dana stigao je glas iz Vendlina. Pronele su se tvrdnje da je izvesna nestala kraljica priredila poprilično veličanstvenu predstavu za jednu adarlansku zavojevačku legiju. Zapravo, čini mi se da naši cenjeni prijatelji u carstvu sada koriste titulu „vatrena kučka od kraljice“.

Iskrena da bude, njoj je to bezmalo bilo smešno – čak i laskavo. Znala je da će se proneti priča o onome što je uradila generalu Naroku i trojici drugih prinčeva Valga, koji su se ugnezdili u ljudska tela kao žabe u mulj. Samo nije pretpostavljala da će svi tako brzo saznati za ono što se desilo. „U današnje vreme ljudi veruju svemu što čuju.“

„Istina“, saglasio se Arobin. Na drugom kraju *Riznice*, pomahnitala svetina je urlala dok su se borci mlatili u jami. Kralj Ubica je pogledao u tom smeru, blago se smešeći.

Prošle su skoro dve godine otkad je ona stajala u toj gomili i gledala Sema kako se hvata ukoštac s daleko lošijim

borcima, upirući se da nakupi dovoljno novca da njih dvoje odu iz Riftholda i pobjegnu od Arobina. Nekoliko dana kasnije, ona je završila u zatvorskim kolima na putu za Endovir, a Sem...

Nikada nije otkrila gde su zakopali Sema nakon što ga je Rurk Faran – zamenik Joana Džejna, zločinačkog gospodara Riftholda – mučio i ubio. Ona je Džejna ubila svojeručno i to tako što mu je bacila bodež u debelo lice. A Faran... Kasnije je saznala da je Farana ubio Vesli, Arobinov lični telohranitelj, u znak odmazde zbog onoga što je uradio Semu. Ali to se nje nije ticalo, iako je Arobin ubio Veslija kako bi premostio nastali jaz između Esnafa ubica i novog gospodara zločinaca. Još jedan dug.

Može ona da sačeka; ume da bude strpljiva. Samo je odgovorila: „Dakle, sada ovde posluješ? Šta se desilo s Utvrdom?“

„Neke mušterije“, otegnuto je odgovorio Arobin, „više vole sastanke u javnosti. Utvrda zna da uznemiri ljude.“

„Tvoja mušterija mora da je neko nov u ovoj igri, kada nije tražio privatnu sobu.“

„Nije mi ni toliko verovao. Mislio je da je u glavnoj prostoriji bezbednije.“

„Onda mora da ne poznaje *Riznicu*.“ Ne, koliko ona zna, Kejol nikada nije bio tu. Obično je izbegavala da mu priča o vremenu koje je provela u tom odvratnom mestu. Baš kao što je izbegavala da mu priča mnogo toga.

„Zašto me ne pitaš za njega?“

Trudila se da joj se na licu vidi kako je to ni najmanje ne zanima. „Ne marim za tvoje mušterije. Ili mi reci, ili nemoj.“

Arobin je opet slegnuo ramenima, što je bio prelep i skladan gest. Dakle, igra. Malo saznanja kojima će je ucenjivati, koje će kriti od nje sve dok mu ne bude korisno da joj ih saopšti. Nije bitno da li su ta saznanja dragocena ili ne; on uživa u tome da ih zadržava za sebe i u moći koju mu to daje.

Arobin je uzdahnuo. „Toliko toga želim da te pitam – da čujem.“

„Iznenadena sam što priznaješ da ne znaš sve.“

On je naslonio glavu na zid odeljka u kojem su se nalazili, a riđa kosa mu je zablislala kao sveža krv. Pretpostavljala je da on ne mora da krije lik, pošto je jedan od ulagača u *Riznicu*. Niko – čak ni kralj Adarlana – ne bi bio toliko glup pa da ga napadne.

„Stvari su pošle po zlu otkad si otišla“, tiho je rekao Arobin.

Otišla. Kao da je svojevolejno otišla u Endovir; kao da on nije lično odgovoran za to; kao da je bila na odmoru. Ali ona ga predobro zna. On je i dalje ispipava, iako ju je namamio da tu dođe. Savršeno.

Na tren je pogledao debeli ožiljak na njenom dlanu – dokaz zaveta koji je dala Nehemiji, da će osloboditi Ilvej. Arobin je cokuo. „Srce mi se cepa zbog toga što na tebi vidim toliko novih ožiljaka.“

„Meni se baš dopadaju.“ Bila je to živa istina.

Arobin se promeškoltio – namerno je to uradio, baš kao što je svaki njegov pokret nameran – i svetlost je obasjala gadan ožiljak koji mu se protezao od uva pa sve do ključne kosti.

„Dopada mi se i taj ožiljak“, kazala je smešeći se ponoćno. Dakle, to objašnjava zašto mu je tunika raskopčana.

Arobin je skladno odmahnuo rukom. „Na tome mogu da zahvalim Vesliju.“

Nehajan podsetnik na to šta je on u stanju, šta može da istrpi. Vesli je bio jedan od najboljih ratnika s kojima se u životu sreća. Ako on nije preživio borbu protiv Arobina, malo je ljudi na svetu koji bi je preživeli. „Najpre Sem“, primetila je, „pa ja, i onda Vesli – postao si pravi tiranin. Da li je u Utvrđi ostao još neko osim dragog Terna, ili si pobio sve kojima nisi bio zadovoljan?“ Na tren je pogledala Terna,

koji je stajao kod šanka, a onda i drugu dvojicu ubica, koji su sedeli za odvojenim stolovima pola prostorije daleko od njih, pokušavajući da se pretvaraju da ne prate svaki njen pokret. „Makar su Harding i Mulin još živi. Ali oni su uvek znali kako da ti se uvuku u dupe, pa mi je teško i da zamislim da bi se rešio da ih ubiješ.“

Tih smeh. „A ja mislio da su moji ljudi vešti u skrivanju u gomili.“ Srknuo je vino. „Možda ćeš se ti vratiti kući i naučiti ih nekim stvarima.“

Kući. Još jedno iskušenje, još jedna igra. „Znaš da mi je uvek drago da očitam bukvicu tvojim čankolizima – ali pripremljen mi je drugi smeštaj dok boravam ovde.“

„A koliko će tačno trajati tvoja poseta?“

„Koliko god bude potrebno.“ Da ga uništi i uzme ono što joj je potrebno.

„Pa, drago mi je što to čujem“, rekao je on i opet otpio gutljaj. Nema sumnje iz boce koja je doneta samo za njega, pošto nema nade da bi Arobin pio razvodnjenu pacovsku krv koja se služi za šankom. „Uzevši u obzir sve što se desilo, moraćeš da budeš ovde makar nekoliko nedelja.“

Krv joj se sledila u venama. Nasmehila se Arobinu lenjo i nehajno, iako je počela da se moli Mali i Dijani, sestrama-boginjama koje je toliko godina paze.

„Ti znaš šta se desilo, zar ne?“, upitao je, vrteći čašu s vinom.

Kopile – kopile je zbog toga što ju je naterao da potvrdi kako ne zna šta se to zbilo. „Da li to objašnjava zašto kraljevski stražari imaju tako veličanstvene nove uniforme?“ *Ne Kejol ili Dorijan, ne Kejol ili Dorijan, ne Kejol ili...*

„Oh, ne. Ti ljudi su samo divan novi dodatak našem gradu. Moji učenici se silno zabavljaju mučeći ih.“ Iskapio je čašu. „Mada bih se opkladio u lepe pare da su kraljevi novi stražari bili prisutni kada se to dogodilo.“

Suzdržavala se da ruke ne bi počele da joj se tresu, iako joj je panika gutala i poslednju trunčicu zdravog razuma.

„Niko ne zna šta se to tačno dogodilo onog dana u Staklenom zamku“, počeo je Arobin.

Nakon svega što je izdržala, nakon svega onoga što je savladala u Vendlinu, vratila se ovome... Priželjkivala je da je Rovan s njom, priželjkivala je da može osetiti njegov miris snega i borovih iglica i da zna da je taj fejski ratnik tu da joj pomogne da sve sredi bez obzira na Arobinove vesti.

Ali Rovan je na drugoj obali okeana – i molila se da nika-da ne priđe ni na stotinu milja od Arobina.

„Zašto ne pređeš na stvar?“, upitala ga je. „Htela bih da noćas odspavam nekoliko sati.“ Nije slagala. Sa svakim dahom je sve iznurenija.

„Pomislio bih“, odvratio je Arobin, „uzevši u obzir koliko ste vas dvoje bili bliski, kao i tvoje *sposobnosti*, da bi ti to nekako osetila. Ili makar čula za to, uzevši u obzir za šta je optužen.“

Drkadžija uživa u svakom trenu. Ako je Dorijan mrtav ili povređen...

„Tvoj rođak Edion leži u zatočeništvu zbog izdaje – zbog sklapanja zavere s pobunjenicima u Riftholdu, koja je za cilj imala svrgavanje kralja i tvoj povratak na presto.“

Svet je prestao da se okreće.

Prestao, pa počeo, pa opet stao.

„Ali“, nastavio je Arobin, „izgleda ti nemaš pojma o toj njegovoj maloj zaveri, što me navodi da se zapitam je li kralj samo tražio izgovor da namami izvesnu vatrenu kučku od kraljice da se vrati na ove obale. Edion će biti pogubljen za tri dana, kao glavni događaj na zabavi u čast prinčevog rođendana. To samo što ne vrišti *zamka*, zar ne? Da sam ja to planirao, bio bih suptilniji, ali čovek ne može da krivi kralja zato što je glasno odaslao poruku.“

Edion. Savladala je misli koje su joj se zarojile u glavi – odgurnula ih je u stranu i usredsredila se na ubicu pred sobom. On joj ne bi rekao za Ediona da nije imao dobar razlog.

„Zašto si me upozorio?“, upitala je. Ediona je zarobio kralj; Edionu je suđeno da završi na vešalima – kao mamac da nju navuče u stupicu. Svi njeni planovi su propali.

Ne – i dalje može da istera te planove do kraja, još može da uradi ono što mora. Ali Edion... Edion mora da bude na prvom mestu. Čak i da je kasnije zamrzi, čak i da joj pljune u lice i nazove je izdajicom, kurvom i lažljivom ubicom. Makar i mrzeo ono što je u životu radila i u šta se pretvorila – spasiće ga.

„Smatraj to uslugom“, odgovorio joj je Arobin ustajući s klupe. „Znak dobrih namera.“

Bila je uverena da ima tu još nešto – možda u vezi s izvešnim kapetanom čija se toplota još zadržavala u drvenoj klupi pod njom.

I ona je ustala, izlazeći iz odeljka. Zнала je da ih ne drže na oku samo Arobinovi čankolizi – da su i druge uhode primetile kada je stigla, čekala za šankom, pa pošla ka ovom stolu. Pitala se da li i njen stari gospodar zna za to.

Arobin joj se samo nasmešio, viši za glavu. A kada je pružio ruku, dopustila mu je da joj skupljenim prstima pređe preko obraza. Žuljevi na njegovim prstima jasno su govorili da i dalje često vežba. „Ne očekujem da mi veruješ; ne očekujem da me voliš.“

Arobin joj je samo jednom, tokom onih dana pakla i slamanja srca, rekao da je voli na ma kakav način. Taman što je htela da ode sa Semom kada je on došao u njen stan u skladištu da je preklinje da ostane, tvrdeći da je besan na nju zato što odlazi i da je sve što je uradio, sve i jedna izopačena spletko, bilo učinjeno iz pakosti zato što se ona iselila

iz Utvrde. Nikada nije shvatila šta je mislio kada je kazao te reči – *volim te* – ali bila je sklona da ih smatra samo još jednom laži na osnovu onoga što se odigralo u potonjim danima, nakon što ju je Rurk Faran omamio i izgnječio svojim poganim šaketinama.

Arobin ju je pogledao nežnije. „Nedostajala si mi.“

Izmakla se da ne može da je dohvati. „Baš smešno – bila sam u Riftholdu ove jeseni i zime, a ti nisi ni pokušao da se vidiš sa mnom.“

„Zar sam smeo da se usudim? Mislio sam da bi me ubila na licu mesta. Ali onda su mi večeras dojavili da si se napokon vratila – i ponadao sam se da si se predomisliła. Oprostićeš mi ako su sredstva koja sam primenio da bih te doveo ovamo bila malo... zaobilazna.“

Još jedan potez i odgovor na potez, kojima priznaje kako je nešto uradio, ali ne i zašto je nešto odista uradio. Odgovorila mu je: „Imam pametnija posla nego da marim da li si ti živ ili mrtav.“

„Jamačno. Ali bi vrlo marila ako bi tvoj voljeni Edion izgubio glavu.“ Srce joj je zagrmelo u nedrima, pa se pribrala. Arobin je nastavio: „Na raspolaganju ti je sve što imam. Edion je u kraljevskoj tamnici, i danju i noću pod stražom. Kakva god pomoć da ti ustreba, kakva god podrška – znaš gde da me nađeš.“

„Po koju cenu?“

Arobin ju je još jednom pogledao, a nešto u njenoj utrobi prevrnulo se od tog pogleda koji nije bio ni najmanje nalik bratskom ili očinskom. „Usluga – samo jedna usluga.“ U glavi joj je zazvonilo na uzbunu. Bolje bi joj bilo da sklapa pogodbe s nekim od prinčeva Valga. „U mom gradu vrebaju neka stvorenja“, rekao je. „Stvorenja koja nose ljudska tela kao odeću. Hoću da znam šta su.“

Sada je već previše niti u opasnosti da se umrsi.

Pažljivo je odgovorila: „Kako to misliš?“

„Kraljeva nova straža ima nekoliko njih među svojim zapovednicima. Hvataju ljude za koje se sumnja da su naklonjeni magiji – ili one koji su je nekada imali. Svakodnevna pogubljenja – u zoru i sumrak. Ti *stvorovi* kao da se hrane njima. Iznenaden sam što ih nisi primetila kako vrebaju oko pristaništa.“

„Sve su to meni čudovišta.“ Ali Kejol nije ni izgledao kao oni, niti je zračio takvim osećajem. Makar to.

Čekao je.

Čekala je i ona.

Rešila je da prva popusti. „Je li to moja usluga? Da ti kažem šta znam?“ Nema mnogo koristi od toga da poriče kako zna istinu – ili da pita kako je on postao svestan činjenice da ona zna.

„Delimično.“

Frknula je. „Dve usluge po ceni jedne? Uobičajeno za tebe.“

„Dve strane istog novčića.“

Pogledala ga je bezizražajno, a onda rekla: „Tokom godina otimanja znanja i pomoću nekih čudnih, drevnih moći, kralju je pošlo za rukom da priguši magiju, istovremeno prizivajući drevne demone da uđu u ljudska tela i da tako stvara sve veću vojsku. Koristi prstenje i okovratnike od crnog kamena da bi omogućio demonima da upadnu u svoje domaćine, a meta su mu nekadašnji korisnici magije, pošto njihovi darovi olakšavaju demonima da se zakače.“ Istina, istina, istina – ali ne sva istina. Ne o usudznakovima ili usudključevima – Arobinu nikada. „Kada sam bila u zamku, susrela sam se s ljudima koje je on iskvario, ljudima koji su se hranili tom moći i postali snažniji. A kada sam bila u Vendlinu, suočila sam se s jednim od njegovih vojskovođa, kojeg je obuzeo nezamislivo moćan demonski princ.“

„Narok“, zamišljeno je kazao Arobin. Ako je užasnut, ako je zgranut – to mu se na licu nije videlo.

Klimnula je glavom. „Oni proždiru život. Jedan njihov princ možda da ti isisa dušu, da se hrani tobom.“ Progutala je pljuvačku i jezik joj je istinski utrnuo od straha. „Da li su ljudi koje si video – ti zapovednici – imali okovratnike ili prstenje?“ Kejolu su šake bile gole.

„Samo prstenje“, odgovorio je Arobin. „Ima li razlike?“

„Mislim da samo okovratnik može da drži princa; prstenje je za niže demone.“

„Kako ih ubijaš?“

„Vatrom“, kazala je. „Prinčeve sam ubila vatrom.“

„Ah. Pretpostavljam, ne običnom.“ Klimnula je glavom. „A ako nose prsten?“

„Gledala sam kako jednog ubijaju mačem kroz srce.“ Kejol je tako lako ubio Kaina. Bilo je olakšanje, ali... „Obezglavljivanje možda bude radilo za one s okovratnicima.“

„A ljudi čija su to tela bila – više ih nema?“

Narokov molećivi pogled i izraz olakšanja na licu sevnuli su joj pred očima. „Izgleda da je tako.“

„Hoću da zarobiš jednog i da ga dovedeš u Utrvdu.“

Pogledala ga je zgranuto. „Ni u kom slučaju. I zašto?“

„Možda će mi reći nešto korisno.“

„Idi pa ga zarobi sam“, prasnula je. „Nađi neku drugu uslugu da ti učinim.“

„Ti si jedina koja se suočila s tim stvorovima i preživela.“ U njegovom pogledu nije bilo ni trunke milosti. „Zarobi mi jednog čim ti bude odgovaralo – a ja ću ti pomoći s rođakom.“

Da se suoči s jednim Valgom, pa makar i nižim Valgom...

„Najpre Edion“, odvrtila je. „Spasićemo Ediona, a onda ću staviti glavu u torbu da ti obezbedim demona.“

Bogovi im svima pomogli ako Arobin shvati da može ovladati tim demonom pomoću medaljona koji je sakrio.

„Naravno“, rekao joj je.

Znala je da je to glupo, ali nije mogla a da mu ne postavi sledeće pitanje. „Čemu?“

„Ovo je moj grad“, odgovorio je tiho, kao da mačka prede. „I ne dopada mi se šta se s njim dešava. To je loše po moja ulaganja i muka mi je više od toga da slušam vrane kako se goste i danju i noću.“

Pa, makar su oko nečega saglasni. „Poslovni čovek od glave do pete, je li?“

Arobin je nastavio da je strelja pogledom ljubavnika. „Sve ima svoju cenu.“ Ovlaš ju je poljubio u obraz, a usne su mu bile meke i tople. Suzdržala se da se ne strese i naterala je sebe da se nagne bliže njemu kada je prineo usne njenom uvu i prošaptao: „Reci mi šta da uradim da bih se iskupio; reci mi da puzim preko užarenog ugljevlja, da spavam na klicima, da se iskasapim. Samo reci i biće učinjeno. Ali dozvoli mi da se staram o tebi kao što sam nekada, pre... pre nego što mi je ono ludilo otrovalo srce. Kazni me, muči me, upropasti me, ali pusti me da ti pomognem. Učini mi tu sitnicu – i pusti da ti čitav svet položim pred noge.“

Grlo joj se osušilo, pa se odmakla dovoljno da pogleda to zgodno, aristokratsko lice i oči koje su blistale od žalosti i gladi koju je bezmalo mogla da okusi. Ako je Arobin znao za njenu prošlost s Kejolom, a pozvao je kapetana da dođe tu... Je li to bilo da bi prikupio neka saznanja, da bi je iskušao ili da bi se na nekakav izvitopereni način uverio u svoju premoć? „Nema ničeg...“

„Ne – ne još“, prekinuo ju je uzmičući. „Nemoj još da mi odgovoriš. Prespavaj. Ali pre nego što odeš na počinak, možda bi valjalo da noćas obiđeš jugoistočni deo tunela.“

Možda ćeš tamo naći osobu koju tražiš.“ Trudila se da joj lice bude bezizražajno – čak da deluje kao da joj je dosadno – dok je to pohranjivala u pamćenje. Arobin je pošao ka krcatoj glavnoj prostoriji, gde su trojica njegovih plaćenih ubica bili spremni i na oprezu, a onda se osvrnuo da je pogleda. „Ako si ti mogla da se toliko promeniš za dve godine, zašto ne bih mogao i ja?“

To rekavši, zašao je među stolove razmetljivim koracima. Tern, Harding i Malin pošli su za njim – a Tern je samo jednom bacio pogled ka njoj, pa joj uputio istovetni pokret kao ona ranije njemu.

Ali Elin je samo zurila u Kralja Ubica, u njegove skladne i snažne korake i ratničko telo skriveno plemićkom odećom.

Lažov. Uvežbani i lukavi lažov.

U *Riznici* je previše radoznalih pogleda da bi ona dozvolila sebi da se protrlja po obrazu, gde je avetinjski otisak Arobinovih usana i dalje šaputao, ili da protrlja uvo, gde se zadržao njegov topli dah.

Kopile. Pogledala je ka borilačkim jamama na drugoj strani dvorane, pogledala je kurve koje su se borile za goli život, ljude što su rukovodili tim mestom i predugo namicala pare zarađujući na tako mnogo krvi, tuge i bola. Skoro da je mogla da vidi i Sema – da ga zamisli kako se bori, mlad, snažan i veličanstven.

Navukla je rukavice. Ima mnogo, mnogo dugova koje mora da naplati pre nego što ode iz Riftholda i povrati svoj presto. Počeće smesta. Sreća pa je raspoložena za ubijanje.

Samo je pitanje vremena kada će se Arobin odati ili ljudi adarlanskog kralja naći trag koji je onako pažljivo ostavljala od pristaništa dotle. Neko će doći po nju – zapravo, za koji trenutak, sudeći po povcima iza metalnih vrata na vrhu stepeništa, nakon kojih je zavladała mrtva tišina. Makar se u

tom pogledu stvari i dalje odvijaju po njenom planu. Kasnije će se nositi s Kejolom.

Rukom u rukavici zgrabila je jedan od bakrenjaka koje je Arobin ostavio na stolu. Isplazila je jezik kraljevom grubom i nemilosrdnom profilu, utisnutom u jednu stranu novčića – pa vivernu koji je rikao na drugoj. Glava, Arobin ju je opet izdao. Pismo, kraljevi ljudi. Gvozdena vrata na vrhu stepeništa zaškripala su otvarajući se, a hladan vazduh je pokuljao unutra.

Smešeći se krajičkom usana, bacila je novčić palcem.

Bakrenjak se još vrteo u vazduhu kada su se četvorica ljudi u crnim uniformama pojavila povrh kamenog stepeništa, naoružana do zuba. Kada je bakrenjak pao na sto, tako da je vivern zablistao na slaboj svetlosti, Elin Galatinijus je bila spremna za krvoproliće.

❧ Četvrto poglavlje ❧

Edion Ašriver je znao da će umreti – i to uskoro. Nije ni pokušao da se pogodi s bogovima. Svejedno nikada nisu odgovarali na njegove molitve.

Tokom godina koje je proveo kao ratnik i vojskovođa, uvek je znao da će poginuti ovako ili onako – ako ikako može, na bojištu i to tako da njegova pogibija bude dostojna pesme ili priče za ognjištem.

Ovo neće biti takva smrt.

Ili će biti pogubljen na nekakvom velikom događaju koji kralj namerava da priredi povodom njegove smrti, ili će umreti lagano – truleći u toj memljivoj ćeliji od upale koja lagano ali sigurno razara njegovo telo.

Počela je kao ranica na boku, koju je zaradio pre tri nedelje u borbi kada je ono kasapsko čudovište ubilo Soršu. Prikrilo je posekotinu duž rebara od stražara koji su došli da ga pregledaju, nadajući se da će iskrvariti ili da će se zagnojiti i ubiti ga pre nego što kralj stigne da ga iskoristi protiv Elin.

Elin. Njegovo pogubljenje biće klopka za nju, način da je namami u opasan pokušaj da ga spase. Radije će umreti nego dopustiti da se to dogodi.

Samo nije očekivao da toliko boli.

Sakrio je da ga trese groznica od podrugljivih stražara, koji su ga dvaput dnevno hranili i pojili, pretvarajući se da čuti zato što je naduren, da je ona divlja zver ukroćena. Kukavice nisu smele da mu priđu nadohvat ruke i nisu primetile da je prestao da trga lance, koji su bili taman toliki da može da ustane i prošeta dva-tri koraka, ali ništa više. Nisu primetile da on skoro da ne ustaje, osim da obavi nuždu. To poniženje nije bilo ništa novo.

Makar mu nisu silom stavili jedan od onih okovratnika, mada je one noći kada je sve otišlo u majčinu video jedan pored kraljevog prestola. Bio bi spreman da se opkladi u dobre pare da je okovratnik od usudkamena bio namenjen kraljevom rođenom sinu – i molio se za to da je princ pre umro nego dozvolio ocu da ga veže kao pseto.

Edion se promeškoltio na ležaju zastrtom pobuđavelom slamom, pa se ugrizao za jezik da ne bi zaurlao od bola koji mu je sevnuo po rebrima. Svakim danom je sve gore. Jedino da je njegova razblažena fejska krv toliko dugo održavala u životu, očajnički pokušavajući da ga zaceli, ali ubrzo će čak i besmrtnički dar u njegovim venama klonuti pred upalom.

Bilo bi to takvo olakšanje – takvo blagosloveno olakšanje da zna kako ne mogu da ga iskoriste protiv nje i da će ubrzo videti one koje je svih ovih godina tajio u svom pokidanom srcu.

I zato je trpeo groznicu, mučninu i bol. Ubrzo – ubrzo će ga Smrt pozdraviti.

Edion se samo nadao da će Smrt doći pre Elin.

❧ Peto poglavlje ❧

Dok je hrlila niz krivudave uličice sirotinjskog dela grada, vraćajući krvave noževe u korice kako ne bi ostavljala za sobom trag kapljica, Elin je shvatila da bi ova noć lako mogla da se okonča prolivanjem *njene* krvi.

Zahvaljujući tome što je mesecima jurcala po Kambrijskim planinama s Rovanom, disala je postojano a glava joj je bila bistra. Valjda pošto se suočavala s deračima, nakon što je bežala od drevnih stvorova velikih kao kolibe i pošto je spržila četiri demonska princa, nije preterano strašno to što je juri dvadeset ljudi.

Ali svejedno je to gnjavi do besvesti. A i verovatno se ne bi završilo prijatno po nju. Od Kejola ni traga – ni šapata njegovog imena na usnama ljudi koji su pokuljali u *Riznicu*. Nije prepoznala nikoga od njih, ali osetila je *pogrešnost* koja je obeležavala one što su došli u dodir s usudkamenom, ili one koje je usudkamen iskvario. Nisu nosili ni okovratnike ni prstenje, ali ipak je u tim ljudima bila nekakva trulež.

Makar je Arobin nije izdao – mada je baš *zgodno* otišao svega nekoliko minuta pre nego što je kraljeva nova straža

napokon našla krivudavi trag koji je ona ostavila od pristaništa. Možda je to bilo iskušenje, kako bi Arobin video da li i dalje ispunjava njegova merila, za slučaj da ona reši da prihvati njihovu malu pogodbu. Dok je sekla čoveka za čovekom, pitala se da li je on uopšte shvatio da je sve što se te večeri dogodilo takođe iskušenje za *njega*, kao i da je ona dovela te ljude do *Riznice*. Zapitala se koliko će pobesneti kada otkrije šta je ostalo od javne kuće koja mu je donosila toliko para.

Ona je takođe punila škrinje ljudi koji su ubili Sema – i koji su uživali u svakom trenutku dok su to radili. Baš šteta što je trenutni vlasnik *Riznice*, nekadašnji poslušnik Rurka Farana i trgovac opštenjem i opijatima, slučajno nabasao na njene noževe. Više puta.

Ostavila je *Riznicu* u krvavim krhotinama, što je valjda čak milosrđe. Da je vladala svojom magijom, spalila bi je u prah i pepeo. Ali nije imala magiju, a njeno smrtno telo, iako je mesecima naporno vežbala, počinje da se oseća tromo i umorno dok ona i dalje iz petnih žila juri niz uličicu. Široka ulica na njenom kraju bila je previše osvetljena i previše otvorena.

Naglo je skrenula prema hrpi polomljenih sanduka i smeća nabacanih uza zid jedne zgrade podignute od cigala, visokoj taman toliko da ona – ako uspe da dovoljno dobro proceni – doskoči do prozora nekoliko stopa iznad hrpe.

Iza nje, sada bliže, začuo se bat koraka u trku i prolomila se vika. Mora da su vraški brzi kada su čitavim putem držali korak s njom.

Majku mu.

Skočila je na sanduke, a gomila se tresla i klatila dok se verala uz nju; svaki pokret bio joj je odmeren, hitar i uravnotežen. Jedan pogrešan korak i propašće kroz trulo

drvo, ili će srušiti celu hrpu. Sanduci su škripali, ali ona je nastavila da se vere sve dok nije stigla do vrha i skočila ka prozorskom okviru.

Prsti su joj sevnuli od bola kada ih je zabila u ciglu tako snažno da su joj nokti popucali u rukavicama. Stegla je zube i povukla se najpre na okvir, a onda i kroz otvoren prozor.

Dopustila je sebi da udahne i odmeri malu i skućenu kuhinju: bila je mračna i čista, a sveća je gorela u uzanom hodniku iza nje. Hvatajući noževe dok se vika iz uličice sve više bližila, potrčala je ka hodniku.

Neko je kod kuće – ovo je nečiji dom, a ona vodi one ljude kroz njega. Pojurila je niz hodnik, odmeravajući pogledom svoje okruženje dok je patos škripao pod njom. U stanu su bile dve sobe, obe zauzete. *Sranje. Sranje.*

Troje odraslih spavalo je na prljavim dušecima u prvoj sobi. A još dvoje u drugoj, ali jedno od njih se naglo pridiglo u krevetu dok je ona tutnjala pored njega. „*Ne diži se!*“, prosiktala je, što je bilo jedino upozorenje koje je mogla da dà pre nego što je stigla do poslednjih vrata u hodniku, zaprečenih stolicom zabijenom ispod kvake. Sirotinja nema bolju zaštitu.

Bacila je stolicu u stranu, tako da je zatandrkala po zidu uzanog hodnika, da bi na makar nekoliko trenutaka usporila njene progonitelje. Naglo je otvorila vrata stana, slomivši nejaku bravu. Polovičnim pokretom je bacila iza sebe srebrnjak kako bi platila za učinjenu štetu – i bolju bravu.

Zajedničko stepenište videlo se iza vrata, a drvene stepenice bile su umrljane i trule. Potpuni mrak.

Muški glasovi odjekivali su preblizu i lupanje se začulo iz dna stepeništa.

Elin je potrčala ka stepenicama koje su se uspinjale. Okolo i okolo, dah joj je sada sekao pluća kao staklene krhotine,

sve dok nije prošla treći sprat – sve dok se stepenište nije suzilo i...

Elin nije ni pokušala da bude tiha kada je tresnula u krovna vrata. Njeni progonitelji već znaju gde je. Topao noćni vazduh počeo je da je guši i halapljivo ga je gutala šestareći pogledom po krovu i ulicama ispod zgrade. Uličica iza nje je preširoka; široka ulica s njene leve strane ne dolazi u obzir, ali – eno. Niz uličicu. Ona kanalizaciona rešetka.

Možda da noćas posetiš jugoistočni deo tunela. Možda ćeš naći onoga koga tražiš.

Znala je na koga je mislio. Još jedan poklončić od njega – figura u njihovoj igri.

Gipko kao mačka, spustila se niz oluk koji je pratio zid zgrade. Daleko iznad nje začula se vika. Stigli su do krova. Skočila je u baru koja je nesumnjivo smrdela kao mokraća, pa se dala u trk i pre nego su joj se kosti stresle od doskoka.

Hrlila je ka rešetki, padajući na kolena i klizajući se poslednjih nekoliko stopa, sve dok joj prsti nisu zgrabili poklopac, pa ga je podigla. Tiho, hitro, delotvorno.

Srećom, kanalizacija je bila prazna. Suzdržala se da ne povratu od smrada koji joj se već dizao u susret.

Dok su stražari provirili preko ruba zgrade, ona je već nestala.

Elin je mrzela kanalizaciju.

Ne zato što je prljava, smrdljiva i puna štetočina. Kanalizacija je zapravo zgodan način da se čovek kreće po Rift-holdu neopaženo i neometano, ako zna put.

Mrzi je zato što je jednom bila vezana i ostavljena da umre u njoj, zahvaljujući telohranitelju koji nije najbolje

prihvatio njene namere da ubije njegovog gospodara. Kanalizacija se poplavila i nakon što se odvezala, morala je da pliva – zaista da *pliva* – kroz pogane otpadne vode. Ali izlaz je bio zatvoren. Sem ju je pukom srećom spasao, ali ne pre nego što se umalo nije udavila i usput progutala pola kanalizacije.

Bili su joj potrebni dani i bezbrojna kupanja da bi se osećala čisto. I beskrajno povraćanje.

Zato je silazak u tu kanalizaciju i zatvaranje rešetke za sobom... Prvi put te noći ruke su joj se zatresle. Ali naterala je sebe da savlada odjeke straha i da počne da se šunja kroz mračne tunele, slabašno obasjane mesečinom.

Osluškujući.

Pošavši ka jugoistoku, krenula je velikim i drevnim tunelom, jednom od glavnih arterija kanalizacione mreže. Verovatno je sagrađen kada je Gavin Havilijard rešio da uspostavi svoju prestonicu duž reke Ejveri. Povremeno je zastajkivala da oslušne šta se dešava, ali iza nje se nisu čuli zvuci progonitelja.

Približavala se raskršću četiri tunela, pa je usporila i uhvatila noževе. Prva dva tunela su čista; treći – koji će je odvesti pred kapetana, ako je krenuo ka zamku – bio je mračniji ali širok. A četvrti... Jugoistok.

Nisu joj bila potrebna fejska čula da bi znala kako tama koja curi iz jugoistočnog tunela nije obična. Mesečina koja se probijala kroz rešetke iznad njene glave nije prodirala kroz nju. Ništa se iz nje nije čulo, čak ni trčkanje pacova.

Još jedna Arobinova prevara – ili dar? Slabašni zvuci koje je sledila dopirali su odatle. Ali svi tragovi su tu zamirali.

Tiho kao mačka prišla je liniji gde je neprozirno crnilo gutalo slabašno svetlo. Tiho je podigla komadić odronjenog kamena i bacila ga u tminu ispred sebe.

Nije se čuo nikakav zvuk u trenutku kada je kamen trebalo da padne.

„Ne bih ja to radila, da sam na tvom mestu.“

Elin se okrenula prema hladnom ženskom glasu, naizgled nehajno dižući noževe.

Zakrabuljena telohraniteljka iz *Riznice* stajala je naslanjajući se o zid tunela ni dvadeset koraka iza nje.

Pa, makar je jedno od njih tu. A kada je o Kejolu reč...

Elin je digla jedan nož krećući se ka telohraniteljki, upijajući svaku pojedinost. „Prikradanje strancima u kanalizaciji takođe nije preporučljivo.“

Kada je Elin prišla na nekoliko stopa, žena je digla šake – tanane ali prekrivene ožiljcima – i čak se i na slabashnoj svetlosti uličnih lampi sa avenije iznad njih videlo da joj je put preplanula. Ako joj je pošlo za rukom da joj se prišunja toliko blizu, mora da je obučavana – u borbi ili šunjanju, ili i jednom i drugom. Naravno da je vešta ako ju je Kejol odredio da mu čuva leđa u *Riznici*. Ali kud je sada on nestao?

„Ozloglašene javne kuće i kanalizacija“, kazala je Elin, ne vraćajući noževe u korice. „Ti baš vodiš lep život, zar ne?“

Mlada žena se odgurnula od zida, a kosa joj se njihala pod kapuljačom kao maslinasti zastor. „Nismo svi blagosloveni time da budemo na kraljevom platnom spisku, zatočnice.“

Dakle, prepoznala ju je. Pravo je pitanje da li je rekla Kejolu, i gde je on sada. „Smem li da pitam zašto ne bi trebalo da bacam kamenje u onaj tunel?“

Telohraniteljka je pokazala tunel neposredno iza nje – svetao i otvoren. „Pođi sa mnom.“

Elin se nasmejala. „Moraćeš da se potrudiš malo više.“

Vitka žena je prišla bliže, a mesečina joj je obasjala lice pod kapuljačom. Lepa, premda vrlo ozbiljna i možda dve-tri godine starija od nje.

Strankinja joj je odvrtila pomalo bezizražajno: „Dvadeset stražara ti je za petama i dovoljno su lukavi da ubrzo počnu da te traže ovde dole. Predlažem ti da pođeš.“